EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 12/04/2021 a les 11:06

?Pare

Encara ara, després d'onze anys de desaparèixer de les nostres vides, tinc l'instint de despenjar el telèfon per trucar-te, per explicar-te com m'ha anat el dia o per preguntar-te en quin entrellat laboral has estat treballant.

Després de morir-te vaig esborrar cada un de la pila de correus electrònics que m'havies enviat amb els anys. Un cada dia, no fallaves mai. Et despertava molta curiositat tot el que era relacionat amb la tecnologia, tot i que hi entraves amb peus de plom. T'hauria flipat el whatsapp, l'Alexa i els cotxes endollats. En canvi, t'has salvat de veure desaparèixer sense pietat l'empresa que et va veure créixer professionalment, la degradació lenta d'alguns dels espais que habitaves, i també de patir la poca empatia i el molt egocentrisme que governa la nostra societat. Aquí i a la Xina popular.

L'esport, que et va donar la vida des de ben petit, et va veure desplomar-te sobre una pista de bàsquet. Els qui estaven amb tu expliquen que abans de l'últim respir vas exclamar que estaves cansat. La seva sorpresa va ser majúscula perquè en tota la vida d'esport individual i col·lectiu mai no havies expressat tal esgotament.

Et vas convertir en el meu pare molt jove, les fotos et delaten. Molt prim, amb el bigoti inconfusible, abillat amb la moda i els pentinats de l'època, i amb el món del bàsquet inundant-ho tot.

Et pensem i et recordem, pare, com si fos ahir. El diumenge de Pasqua de fa més d'una dècada va ser el dia de l'última abraçada, d'un dia que recordo com a perfecte, en el lloc perfecte, amb les persones perfectes. Et recordo dient-nos adeu a la plaça del poble com si res ens hagués de separar.

Malgrat els anys, et sento molt a prop, pare, en tot el que faig, en el naixement de la Muriel, en tots aquells moments decisius de les nostres vides, sempre hi has estat. Digueu-li esperit, digueu-li energia. La teva absència s'ha fet més amable gràcies a aquesta sensació que m'acompanya arreu.

El teu record roman en la nena, que quan sent parlar d'avis i àvies t'anomena, en el nen de la seva classe que porta el teu nom, i en l'esperit que brilla en ella i que de manera natural m'evoca a tu.